

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Şubat 2023

Sayı: 288

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**İktidar kadrolarıyla birlikte
tüm siyasi ve ekonomik sistem
yozlaştı ve çöküyor**

Gün geçmiyor ki bir bakanın veya milletvekilinin yolsuzluğu, hakareti veya yalanı ortaya çıkmasın. Fakat ne gam, her yapılanı ve her söyleneni aklayıp paklayan hatta yok sayan tutumları, medyaları, uzmanları, aynen devam ediyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Amasra maden faciasında, kusur var, ihmal var ama sorumlu yok. Çorlu tren faciasında, ihmal var, kusur var ama sorumlu yok. Son bir ayda mafya çatışmalarında 40 kişi öldü, bakan İBB peşinde; polis, toplu sözleşme için ücret zammı için sendikalaşmak için hakkını arayan işçinin peşinde.

Her işyerinde her yerde sorun var. İktidardakiler, sorunları çözme görevi ve yetkisi olanlar ise sorunları çözmek için hiç bir şey yapmıyor. Sadece baskı ile bastırmaya ve medyayı kullanarak yok saymaya çalışıyorlar. Bir işyerindeki toplu sözleşme uyuşmazlığı sonucundaki grev de yasaklanıyor, maden çıkarmak için tarlasına el konulan çiftçinin feryadı da yasak.

AKP iktidarı boyunca tüm devlet kadrolarını partinin kadrolarıyla bütünleştirdi. Devlet örgütüyle parti örgütü içiçe geçmiş durumda. Adeta sadece AKP çevresi için çalışıyor. İktidardan düşmek, onlar için büyük bir facia. Yerleştikleri koltukların ötesinde, parti örgütüne dönüştürdükleri devlet üzerinden yağmaladıklarını, yağma sisitemini kaybetmeleri demek.

AKP'yi ayakta tutan patronlar için de durum aynı. Sadece garantili ihaleler, fahiş fiyatlar, işsizlik fonunu kullanmak, geri ödemesiz kredi, teşvikler, işçi ücreti desteklerinden fazlası var. Patronların her işi için hemen kanunlar, düzenlemeler çıkıyor, kamulaştırma, yasaklama kararları alınıyor, itirazlara karşı hemen polis ve jandarma şiddeti harekete geçiyor, mahkemeler hep patronları haklı çıkarıyor.

Emekçiler her zaman bunları yaşadı, bu düzen her zaman patronları, parayı vereni haklı gördü, onların yararına işledi. Ancak ekonomik kriz ortamında, milyonlar yoksulluk batağına saplanırken düzenin aynen sürmesi için iktidardakilerin daha acımasız oldukları bir gerçek. Kendileri ve çıkarlarını korudukları için zaten zor durumdakileri daha da zor duruma itiyor, baskıyı daha da arttırıyorlar. Yapılan rezaletlerin ortaya çıkması, hiç bir sonuç getirmiyor.

Bir CHP yöneticisi, işçileri bakanının uydurulmuş işler ile ilgili kamu ihaleleri üzerinden milyoner yaptığı danışmanın trol ordusu çalıştırdığını açıkladı. Erdoğan'dan, Soylu'dan tek ses çıkmadı. Daha önemlisi, bir AKP yöneticisi, ortaya çıkanları çok basit, önemsiz buldu. AKP'li siyasetçiler, devlet olmanın olanaklarını kullanarak ne yağmalar yapıyor ki, bir danışmanın milyoner oluşu basit geldi. Ve herkes herkesi biliyor olmalı ki böyle bir değerlendirme yapabiliyor.

Yoksulluğa, yolsuzluğa, yasaklara karşı olduğunu ileri sürerek iktidara gelen AKP, kitlelerin geniş desteğine rağmen hiç birini yok etmedi. Tam aksine devletle bütünleşerek yoksulluğun, yolsuzluğun ve yasakların merkezi oldu. Dini ve milliyetçiliği kullandığını da unutmamak gerek. (30.01.23)

Emekçinin Gündemi

2022 yılı ekonomik bilançosu ve yeni yılın gidişatı!

AKP hükümetine göre 2022 yılında ekonomide ciddi bir sorun olmadı ve Hazine ve Maliye bakanı Nebati, adeta alay edercesine “Enflasyon düşüşe geçti, önümüzdeki aylarda daha da düşecek” gibi açıklamalar yapmaktan çekinmiyor. Bakan Nebati, acaba hangi dünyada yaşıyor!

2022 yılında Türkiye ekonomisi dünyadaki tüm ekonomiler gibi yıllardan beri sürmekte olan kapitalist ekonominin krizden etkilendi. Ama bu genel etkilenmeye ek olarak AKP hükümetin uyguladığı siyasetten dolayı daha feci bir durumda.

Bunun en basit göstergesi enflasyonla ilgili rakamlar. Diğer ülkelerde enflasyonun y%5 veya 10 civarlarında olduğu bu dönemde Türkiye’deki enflasyon yüzde yüzü hatta %150’yi geçti. Hükümetin verdiği resmi rakam bile %85 diyor, ama esas rakam ENAG (Bağımsız İktisatçılar Birliği) tarafından %137.55 olarak veriliyor. Yani özetlemek gerekirse AKP hükümeti emekçilere ve emeklilere “kaşık ile verdi ve kepçe ile geri aldı.”

Diğer yandan Türkiye’de gelir adaletsizliği de zirve yaptı. Zirvedeki yüzde birin serveti en alttakilerin servetinin 1.4 kattı. Yani en zengin 13 milyarderin serveti nüfusun yarısının (44 milyon kişinin) toplam servetinden daha fazla (38.9 milyar servete karşılık 38.5 milyar dolar).

Türkiye ekonomisi acınacak duruma nasıl geldi? AKP hükümetleri, özellikle 2002

ile 2012 yılları arasında dünya sermaye piyasasından borçlanarak, temel olarak ekonomik üretimi geliştireceğine, hava limanları, köprüler, oto yolları, camiler gibi inşaatlara milyarlarca dolar harcayarak yakın çevresinin, örneğin beşli çeteninin, cebini doldurdu.

Üretim ekonomisi ve tarım alanları ise büyümediği gibi önemli oranlarda küçüldü. Ek olarak dünya ekonomik krizinin sonuçları ve de AKP hükümetinin uyguladığı siyasetlerden dolayı, Türkiye’nin temel dış geliri olan turizm gekiri azaldı. Ortadoğu ile ve Rusya ile olan ticari ilişkilerde çok büyük düşüşler olduğu için devlet gelirinde feci düşüş yaşandı ve Türkiye’nin borcu arttı. Sonuçta gelirin önemli kısmının artık borç ödemeye gitmesinden dolayı ekonomi çökme aşamasına geldi. Bir yönüyle Osmanlı’nın son dönemindeki Duyunu Ümmiye borçları gibi!

Şimdi Türkiye’nin dış borçcu 500 milyar dolar seviyesine tırmandı. Ülke gelirlerinin önemli kısmı borç faizlerini ödemek için kullanılıyor. Geriye kalanların önemli kısmı, kodamanları ve AKP çevresinin ceplerini doldurmak için kullanılıyor. Tüm bu ekonomik siyaset emekçilerin ve emeklilerin, enflasyonu araç olarak kullanarak, ceplerini boşaltmakla gerçekleştiriliyor.

AKP hükümeti, her şeyden önce büyük sermaye

çevrelerinin ve kendi çevresine yakın kişilerin ceplerini doldurma siyasetini temel almaya devam ediyor. Ama bunların sonucu olarak ortaya çıkan felaket tablosunu da gerçekleri sapıtarak gizlemeye çalışıyor. Örneğin Merkez yönetim bütçesinin 2022’de 2021’ye göre %31 gerilediği söyleniyor. Yani sadece 139 milyar 65 milyon lira açık olduğu belirtiliyor. Gerçek açık 400 milyar lirayı geçiyor. Nasıl mı? Botaş’ın 2022’de ödemesi gereken 250 milyar lira Hesap dışı tutulmuş.

Bu gibi cambazlıklar sadece bütçe verileri ile yapılmıyor. Her alanda, enflasyon rakamlarında da, bu uygulamaları görüyoruz. Başka çarpıcı bir örnek Erdoğan, Putin ile anlaşıp, ödemesi gereken vadesi gelmiş 20 milyar dolar borcu ilerideki bir tarihe (seçim sonrasına)erteledi.

Tüm bu sahtekarlıklar, mayısta yapılması kararlaştırılan seçimi kazanmak için yapılıyor. Çünkü kamuoyu yoklamaları, AKP ve Erdoğan’ın önümüzdeki seçimleri kaybedeceğini gösteriyor.

İşçi sınıfı bu gerçekleri göz önünde bulundurarak üretimden gelen gücünü kullanarak, ne AKP’nin ne de Millet İttifakının cici vaatlerine kanmayarak, kendi çıkarlarını sınıf temellerinde savunmazsa, seçim sonrası çok daha ağır bedeller ödeyecek. (20.01.2023)

EYT mağdurları, siyasetçilerin mağduru

2 milyonu aşkın EYT mağdurlarının sorunun çözüldüğü açıklamasının üzerinden bir ay geçti, hiç bir adım atılmadığı gibi sürekli farklı tarihler açıklanıyor. Ancak patronlar, EYT kredilerini kullanmaya başladı. Bir de çalışma bakanına teşekkür kampanyası başladı.

EYT mağdurlarının bir kısmı çalışıyor; emekli olup çalışmaya devam etmek isteyenler var. Emekli aylığı bekleyen işsizler var. Borçlanarak emekli olacaklar var. Yasa çıkmadığı için emeklilik koşulları belli değil. Ancak EYT'liler, medyadan duydukları ile emekli olabilmek için para bulmaya çalışıyor, borçlanıyor, hatta aldığı borcun ödeme taksidi geldiği için zor duruma düşenler var.

Hükümetin bilerek süreci uzattığı, emekliliği seçime yaklaştırdığı söylendi. Bunun da ötesinde, işçi sınıfı düşmanlığının somut bir örneği yaşanıyor. Patronlara zaten kasalarında olması gereken kıdem tazminatı ödemesi bahanesiyle hemen para dağıtılırken, işçilere hak ettikleri emekli aylığı verilmiyor.

Erdoğan daha önce “seçim kaybedeceğimi bilsem dahi EYT'yi kabul etmem” demişti. Tam aksini de bizzat kendisi açıkladı. Bu sadece seçilme çabası değil, 2 milyonu aşkın emekçinin mücadelesi karşısında geri adımdır. İşte iktidar bu gerçeğin üstünü örtmek için de EYT'lileri bekletiyor. Sanki hak bahşetmiş gibi göstermek istiyor.

EYT mağduriyeti, DSP-MHP koalisyonunun SGK yasasında yaptığı değişiklikte oluştu. Şimdi gündeme gelecek olan katsayı mağdurları ve düşük aylıklar, AKP iktidarında oluştu. Erdoğan, hem emeklilik yaşını on yıl uzattı hem de emekli aylığı bağlanma oranını düşürerek aylıkları düşürdü. O dönemde yaşam koşullarının iyileşeceği, çalışma koşullarının iyileşeceği, yaşam süresinin uzayacağı söylenmişti.

Erdoğan, hayat ucuzlayacak, bu kadar para yetecek diye konuşuyordu. Kendisini eleştirenleri geleceği göremeyenler olarak karalıyordu. Politikacıların gelecek pazarlamasına güvenilemeyeceğini bizzat yaşayarak öğrendik. (02.02.23)

Amazon 18 bin kişinin işten çıkarılacağı açıklandı

Tesla milyarderi Elon Musk'ın ardından Jeff Bezos da hisse fiyatında düşüş yaşadı ve 1 Ocak'tan bu yana 100 milyar dolar kaybetti. Sonuç olarak, o da dünya çapında 18.000 kişiyi işten çıkarma planını açıkladı.

Amazon'un hisse fiyatının bir yıl içinde yarıdan fazla düşmesi ya da 1.000 milyar dolar değer kaybetmesi için faaliyetlerinde küçük bir düşüş ve dolayısıyla temettülerde olası küçük bir düşüşün açıklanması yeterli oldu. Bu koşullarda Bezos, "yatırımcı" parasını kendisine geri getirmesi gereken büyük işten çıkarmalar duyurmaya başvuruyor.

İşten atılan çalışanların sorunları milyarderlerin finansal

hesaplamalarında dikkate alınan bir parametre değildir. Dünyanın en zengin adamı haline gelen Bezos'un servetinin gökyüzüne yükselmesini sağlayan, grubun yüz binlerce çalışanın düşük ücretli, yorucu çalışma koşullarına sahip işidir.

Bugün, işten çıkarılmakla tehdit ettiği kişilerin, halen yaklaşık 100 milyar dolara sahip olan bu kapitaliste bedel ödetmek için her türlü nedeni var.

Siyasetin Gündemi

14 Mayıs seçimleri: emekçilerin ve yoksulların hakları nerede?

Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakı, Cumhurbaşkanı ve genel seçimlerin, daha erken, yani 14 Mayıs'ta yapılmasına karar verdi.

Neredeyse tüm kamu oyu yoklamaları Erdoğan ve Cumhuriyet İttifakının tamamen yıprandığını ve bu seçimleri kazanma şansının çok az olduğunu ortaya koyuyor. Ama Erdoğan ve cephesi, devlet ve hükümet imkânlarını, hak hukuk demeden, kullanarak “kaybettikleri” seçmenleri yeniden kazanmaya çalışıyor. Ek olarak da basında: Cumhuriyet İttifakı elindenki her şeyi, yasal olsun olmasın, kullanıp bu seçimleri yine “kazanacaktır”, diyor. Özcesi önümüzdeki seçimlerin sakın geçeceğine inanmak büyük bir saflık olur.

Millet İttifakının durumu

Başta CHP ve İYİ Parti'den oluşan 6 partili Millet İttifakı'nın ne olduğunu anlamak gerekiyor. Bu İttifak Cumhuriyet İttifakına karşıdır, ama kapitalist sömürü düzenine hiç de karşı değildir. Tüm söylediklerine ve yaptıklarına yakından bakmak yeterlidir.

Örneğin eğer seçilip iktidara gelirlerse, tüm emekçileri harekete geçirip devlet ve tüm şirket sınırlarını kaldırıp, ekonomik ve mali imkanları emekçilerin ve yoksulların insan gibi yaşama olanaklarına kavuşması için bir tek emekçinin bile işsiz kalmaması için kitleleri seferber edecekler mi? Yoksa, her zaman yapıldığı gibi, “enkaz aldık” edebiyatı yapıp yine emekçilere ve yoksullara mı faturayı kesecekler?

Emekçilerin ve yoksulların çıkarlarını savunan bir program ve siyaset nasıl olabilir?

Aşağıdaki 25.05.2021 SM'deki bir alıntıyı tekrar etmeği yararlı buluyoruz.

“Bu toplumda her şeyi üreten kimdir? İşçi sınıfıdır. Ama bu zenginliklere kim el koyuyor? Bizi sömüren patronlar ve onlara hizmet eden iktidarlar. İşte esas mesela da buradadır: eğer bir parti veya ittifak emekçileri temel olarak banka sistemini, üretimi toplumun genel çıkarları açısından örgütleyip, işsizliğe son vermek için, mevcut iş imkanlarını tüm emekçiler arasında, hiçbir ücret kaybı olmadan paylaşmayı, toplumun sağlık, eğitim, ulaşım ve genel yaşamını, bir avuç para babalarının değil de herkesin mutluluğu için kullanmayı amaçlamıyorsa sonuç itibarıyla patronlar düzenine hizmet eder.

Meseleye bu açıdan baktığımızda Millet İttifakının “eğer biz iktidara gelirse, üretime, bankalara ve tüm karar mekanizmalarına emekçileri seferber ederek onlarla birlikte, patronlardan gelebilecek tüm engelleri aşarak, toplum çarkını bir avuç mutlu azınlık için değil tüm halkın isteklerini, ihtiyaçlarını karşılayarak onların mutluluğuna katkıda bulunmak için gerekeni yapacağız dediğini duydunuz mu, gördünüz mü?

Hayır. İşte bu nedenle Millet İttifakından emekçilerin ve yoksulların haklarını savunup sömürü düzenine karşı gelmelerini beklemek, “ölünün gözünden yaş beklemektir”.

**Emek ve Özgürlük İttifakı ve Sosyalist Güç Birliği
Emek ve Özgürlük İttifakı**

Temel olarak HDP ile Emek Patisinin oluşturduğu bu ittifak

demokratik haklardan, Kürt ve diğer azınlıkların haklarından bahsediyor. Tabi ki böyle bir şey olumludur. Ama bunları nasıl gerçekleştireceklerinden hiç de söz etmiyorlar.

Yani özcesi, burjuvazi zengin burjuva devletlerinde verdiği hakları bile vermiyor. İşte bu nedenle de emekçileri sınıf temellerinde seferber etmeden, onların denetimi uygulamadan en küçük bir hakkı bile elde etmek hayalden ibarettir.

Sosyalist Güç Birliği

Bu Birlik temel olarak SOL Parti ve Türkiye Komünist Partisi'nden oluşuyor. Bu Birlik Emek ve Özgürlük İttifakında biraz daha solcu bir söylem kullansa da, onlar da kapitalist sömürü düzenine karşı, işçi sınıfının çıkarları temelinde açıkça bir tavır koymuyorlar.

Tabi ki devrimciler burjuva düzeni ile sınırlı olsa da seçimlere katılıp kitlelerin sınıf bilincine erişmesi için gayretler sarf etmelidirler. Ama “bize oy verin, biz gerekeni yaparız” siyaseti, “emekçilerin oylarını kullanıp burjuva düzeninde koltuk elde etmek siyaseti” olduğunu çok çok uzun zamandan beri dünyanın dört yanında görüyoruz. Bakın sosyal demokrat çevrelere, son yıllarda “devrimci kılıfına” giren Siriza ve Podemos örneklerinde bunu yaşayarak gördük!

Evet işçi sınıfının “üretimden gelen gücünden” başka bir gücü yoktur. 26.01.2023

MHP'nin siyasi şiddeti kendi içine yayıldı

MHP'nin gençlik örgütlenmesi olan Ülkü Ocakları'nın eski genel başkanın suikast sonucu öldürülmesi, iktidar kavgasının ne kadar sert yaşandığının bir göstergesi.

MHP kadroları emriyle kendine ülkücü diyenler, her dönem devlet yetkililerinin, patronların çıkarları doğrultusunda şiddet uyguladı hatta tetikçilik yaptı. Artık bu şiddet, kendi içine dönmüş durumda ve devam ediyor.

S. Ateş, görüşlerini terk ettiği, yapılanları ifşa ettiği veya partiyi eleştirdiği için öldürülmedi. Muhtemelen başka bir partide siyaset yapma girişiminde bulunduğu, İYİ Parti ile görüştüğü için öldürüldü.

MHP'den ayrılıp başka partilere geçen, farklı düzeylerdeki tüm siyasetçiler, MHP'lilerin şiddetine maruz kaldı. Bu siyasi şiddetin tümü, saldırganların siyasiler, hukuk ve

polis eliyle takdir edilmesiyle sonuçlandı.

Böylece şiddet tırmandı, cinayet aşamasına geldi. MHP kadroları, polis-mafya-siyasetçi işbirliğiyle hareket ediyor, bu işbirliğinden güç alıyor.

MHP aynı zamanda iktidar destekçisi olmanın sonuçlarını yaşıyor. AKP'nin destekçisi olarak, AKP ile birlikte oyları düşen MHP'nin %7'ye düşürülen seçim barajının da altında kalması ve meclise girememesi sözkonusu. Bu nedenle oy erimesine AKP'den daha fazla duyarlı.

MHP'nin, hem kendi tabanını tutması hem de AKP'yi memnun etmesi gerekiyor. Üstelik bunu, iktidar ortağı olarak yararlandığı olanakların, koltukların, iş bağlantılarının daraldığı bir ortamda yapmak zorunda.

MHP, geçmişte darbe dönemlerinde kapatıldı, seçimlerde oy kaybedip meclis

dışında kaldı. Kadroları, muhalif siyasetçilere, işçi önderlerine, sendikacılara, sol kadrolara her dönem saldırılar yaptı, cinayetler işledi. Mafya ile işbirliği, mafyatik yöntemleri kullanması bilinen bir gerçek.

Milliyetçilik laflarını dilinden düşürmeyen MHP'nin kendi içine yönelen şiddetinin uyuşturucu satıcıları, kaçakçıları eliyle yapılması da ayrı bir saçmalık. Türk milliyetçiliği, mafyanın, uyuşturucu satıcılarının, kendi arkadaşını öldürenlerin, savunduğu bir şey.

MHP, ayrı bir siyasi görüş savunmuyor, AKP ile ortaklık iktidarının sürmesi için siyasi şiddet uygulayan bir örgüttür. Değil başkalarına, kendi içindeki farklı bir sese tahammül edemeyen MHP, bu düzendeki siyasi parti gerçeğinin en aşırı örneği olarak, geçmişin çöplüğüne atılmayı çoktan hak etti. (30.01.23)

Belediyede tartışma başka, sorun başka

İstanbul'da su faturalarına daha önce alınmayan 438 liralık Abonelik Teminat Bedeli'nin ilk taksidi, faturalara eklendi. Mevcut faturasını ödeyemeyen çok ev var, bazıları için ikinci bir fatura tutarındaki miktarı 6 ay ödeme imkanı olmayanlar var.

İBB her hizmetine defalarca zam yaptı, daha önce AKP'nin çoğunlukta olduğu belediye meclisinde reddedilenler de kabul edildi.

CHP'li başkan ve partilileri, kendi zamlarını iktidarın zamları ile gerekçelendiriyor. Böylece zamların iktidarın hanesine yazılmasını bekliyor.

AKP'liler ise başkanın gönderilip kendi aralarından birinin yerine geçeceği işaretini aldıkları için zamları şimdiki yönetime yıkacak şekilde kitlelerden para toplamayı hızlandırdı.

Siyasetçiler sorumluluğu birbirine yıkıp övgüyü üzerlerine alma oyunu oynarken, emekçiler yoksullaşıyor, hizmetten yararlanamaz hale geliyor.

AKP belediyelerdeki çalışmaları üzerinden iktidara yükselmişti. Şimdi belediyelerin kaynakları, olanaklarını talan ederek iktidarda kalmaya çalışıyor.

Buna karşın CHP, yaptıkları hizmetleri değil, başkanı öne çıkarıyor. Çünkü kendilerinin de amacı aynı. Mevcut yönetim, yaptığı işlerden öte siyasi tartışmayla akılda, bir de gerekçesi ne olursa olsun belediye hizmetlerine sürekli yapılan zamlarla.

Emekçiler, yoksullar, elektriğe, soğana zam geldi diyen esnafın, marketin, pazarcının, ev sahibinin her kuruşu kendisinden çıkardığını çok iyi biliyor. Belediyeler de aynısını yapıyor.

Sonuçta her şeyin bedelini emekçiler ödüyor ve ücreti, aylığı, artık ödeyemez düzeye düştü. (31.01.23)

Uluslararası Gündem

İran

“Öldürdüğünüz her kişi için bin kişi daha ayaklanacak”

Bir sokak satıcısının oğlu olan 22 yaşındaki Mohammad Karami ve bir işçi olan 39 yaşındaki Mohammad Hosseini, 7 ocakta İran'da asılarak idam edildi. Garson olarak çalışan 23 yaşındaki Mohsen Shekari ve satıcı olarak çalışan 22 yaşındaki Majid Rahnavard, aralık ayında idam edildi.

Sahte yargılamaların ardından idama mahkum edilen bir düzineden fazla genç protestocu infaz edilmeyi bekliyor. Dört aydır sokak tarafından tehdit edilen İslami rejim, kendisine karşı çıkmaya cesaret edenleri terörize ederek isyanı bastırmak istiyor.

Rejim, bekasını tehdit altında gördüğünün bir işareti olarak, sert ve geniş çevrelere saldırıyor. İdam edilen dört kişi, İslam Cumhuriyeti'nin uzun süredir destekçisi olan yoksul ve dindar kesimlerden gelmekte.

Tanınmış bir rapçi olan Toomaj Saheli'nin yargılanmayı beklerken hapis hanesinde işkence görmesi ya da Oscar ödüllü aktris Taraneh Alidoost'un ocak ayı başında ülkeden ayrılmadan kefaletle serbest bırakılması gibi tanınmış ünlüler tutuklandı. Ayetullah Hamaney'in yeğeni bile "katil ve çocuk katili" bir rejimi kınadığı için üç yıl hapse mahkum edildi!

Le Figaro gazetesi 9 Ocak'ta neredeyse sevinir gibi "Gösterilerin sayısında ve boyutunda düşüş var" diye yazsa da, gelen videolar bu barbarca

infazların diktatörlüğü devirme kararlılığını körüklediğini gösteriyor. Böylece başta İsfahan bölgesi, ülkenin güneyindeki Bandar Abbas ve Tahran olmak üzere birçok şehirde mitingler düzenlendi. "Diktatöre ölüm" sloganının yanı sıra "Öldürülen her kişinin arkasında bin kişi daha var" sloganı da vardı.

Belucistan'da her Cuma büyük gösteriler düzenlenmeye devam ediyor. Gizli doktor ağları, polis tarafından yaralanan ve toplanabilecekleri hastanelerden kaçan göstericileri tedavi etmek ve hatta ameliyat etmek üzere örgütlendi. Bu doktorlar da tüm herkes gibi aynı riskleri almakta. Bunlar arasında bir doktor, Tahran polisi tarafından kaçırıldı ve dövülerek öldürüldü.

Bandar Abbas'ta da göstericiler "Yoksulluk, yolsuzluk, yüksek fiyatlar, düşene kadar ilerliyoruz" diye bağırdı. İsyanın başlangıcından bu yana, Eylül ve Aralık ayları arasında ekonomik kriz daha da kötüleşmiş, İran para birimi %40 değer kaybetmiş ve fiyatlar %50 oranında artmıştır.

Hükümet, düzenli olarak yaptığı gibi ulusal para birimi riyali desteklemek için dolar satmayı reddediyor. Bu, fiyatların boğazına yapışmış işçi sınıfı ve tüm ücretlileri, protestocularla karşı karşıya getirmek için yapılan alaycı bir hesaplama. İşe yaradığına dair hiçbir kanıt yok.

Aynı zamanda ücret artışı talebiyle yapılan grevler de devam ediyor. Meşhed'de

grevdeki adliye çalışanları aralık ayı sonunda şunları yazdı: "Maaşlarımız riyal, tüketimimiz dolar. Adaletin içinde adalet yok. Huzistan'da Haft-Tapeh şeker fabrikası emeklileri, 1 ocakta ek emeklilik maaşlarının kesilmesini Sosyal Güvenlik kurumu önünde protesto etti.

Eğer terör İslam Cumhuriyeti'nin ileri gelenlerine zaman kazandırırsa, toplumsal tabanları daralmakta ve suistimallerine duyulan öfke her geçen gün artmakta. Bu rezil rejimin çöküşü, bir kurtuluş olacak. Ancak İran'daki on milyonlarca işçi ve yoksulun hayatının gerçekten değişmesi için gerçek bir devrim gerekecek. (LO, 11.01.2023)

Ücretler için mücadele devam ediyor

Muhafazakar hükümet tarafından bu ay yapılması planlanan grevleri yatıştırmak amacıyla 9 Ocak Pazartesi günü bazı İngiliz sendika liderleriyle yapılan toplantılar herhangi bir anlaşmayla sonuçlanmadı. 2022'de başlayan ücret protestoları dalgası, yakın zamanda sona erecek gibi görünmüyor.

Eski bankacı Sunak, geçtiğimiz Ekim ayında Başbakan olarak göreve başlamasından bu yana esneklik kartını oynadı. Şu anda %14 olan enflasyona paralel olarak ücret artışı talep eden kamu sektörü sendikalarına, devletin bunu karşılayamayacağı yanıtını verdi.

Özel sektördeki aynı taleplere gelince, örneğin demiryolu ağının yönetiminde devletin hala önemli bir rolü olmasına rağmen, ikiyüzlü bir şekilde bunları sendikalar ve büyük patronlar arasındaki tartışmalara havale etti.

Ancak grevlerin devam etmesi Sunak ve hizmet ettiğini iddia ettiği kapitalistler için bir sorun teşkil ediyor.

İngiltere 2022 yılında 1970'lerden bu yana en büyük grev dalgasını yaşadı ve mücadeleler yeni yılda da devam ediyor. 3 ila 7 Ocak tarihleri arasında demiryolları, otobüs ağları, sınır polisi, otoyol çalışanları ve sürücü kursu müfettişlerinde eş zamanlı veya art arda grevler gerçekleşti.

10'nunda Salı günü iş bırakma sırası, İskoç okul öğretmenlerine geldi, ertesi gün İngiliz ve Galya'lı ambulans şoförleri bunu takip etti ve hemşireler 18 ve 19'unda tekrar greve gidecekler.

Sağlık sistemindeki krize açık bir yanıt olarak Sunak kısa bir süre önce hemşirelere ve muhtemelen diğerlerine maaş artışı yerine kışı geçirmelerine yardımcı olmak için bir defaya mahsus ikramiye vermeye hazır olduğunu ima etti. Ayın 9'unda, Sağlık Bakanı'na hemşireler sendikası lideriyle, Ulaştırma Bakanı'na demiryolu işçileri sendikası lideriyle vs. görüşmesi için yetki vererek müzakerelerin kapısını açtı.

Görünüşe göre, büyük sendikaları yöneten bürokratlar, tam da işleri tersine çevirmeyi umdukları bir dönemde, üyelerinin gözünde itibarlarını sarsacak uzlaşmalara imza atmak için çok erken olduğunu düşündüler. İngiliz sendikalarına üyelik 1980 yılında 13 milyon iken bugün 6,5 milyona düşmüştür. Ancak sendika liderleri, endüstriyel eylemden kaçınmak için bir çıkış yolu aradıklarını ve görüşmelerin önümüzdeki haftalarda da devam edeceğini gizlemediler.

Sunak'ın bu küçük açıklık jestine, zaten kısıtlı olan grev hakkına yönelik yeni tehditler eşlik ediyor. Bir grevin yasal olabilmesi için artık gerçek bir engeller parkuru var: İşçiler gizli oylama yapmak zorunda, katılım ve onay eşiklerine ulaşılması gerekiyor ve tüm süreç aylar sürebiliyor, grev ilkesi bir kez kabul edildikten sonra altı ay sonra yeniden teyit edilmesi gerektiğinden bahsetmeye bile gerek yok.

Ayrıca, ikincil grev olarak adlandırılan, yani başka bir çalışan kategorisiyle dayanışma amaçlı grevler de yasaktır.

Toplumsal öfkenin dinmemesi karşısında Sunak, ekonominin altı sektöründe asgari hizmet uygulamasını başlatmak ve grevin oylanması ve uzatılması prosedürlerini daha da karmaşık hale getirmek istiyor.

Muhafazakar hükümet, burjuvazinin savunucusu rolüyle, sendika bürokrasilerine ulaşarak ve gözdağı vererek sömürülenleri hizaya getirmeye çalışıyor.

İşçilere gelince, çıkarlarının savunulması ancak şimdiye kadar içine hapsedildikleri meslek sınırlarını ötesine geçerek kendi seferberlikleri yoluyla başarılabilir. (LO 11.01.2023)

Bolsonara destekçilerinin işgali

8 Ocak Pazar günü birkaç bin Bolsonaro destekçisi, Brasilia'daki Üç Güç Meydanı'nı çevreleyen federal kurumların merkezlerini, Kongre'yi, Başkanlık Sarayı ve Yüksek Mahkeme'yi basarak yağmaladı. "Ordunun müdahalesi" sloganı altında, 1 Ocak'ta Lula'nın göreve başlamasının sekizinci gününü kendi yöntemleriyle kutladılar.

Bu eylemleri Federal Bölge yetkililerini şaşırtmamalıydı.

Seçimlerin ertesi günü olan 31 Ekim 2022'den bu yana yüzlercesi, ordunun müdahalesini talep etmek üzere Brasilia'da ordu karargahı önünde kamp kurmuştu. Plan onları tahliye etmekte ama belli ki kimse bunu yapmak için acele etmiyordu. 7 Ocak Cumartesi günü, ülkenin dört bir yanından gelen binlerce Bolsonist yüzden fazla otobüsle onlara katıldı. Başkent merkezini prensip olarak yasak bölgeydi.

Bu, onların burayı işgal etmelerini ve ardından Pazar günü tamamen boş olan iktidar koltuklarına doğru ilerlemelerini, birkaç bariyeri yıkmalarını ve bazılarının kendilerine sempati duyduğuna şüphe olmayan ama çaresiz kalan birkaç polisi itip kakmalarını engellemedi.

Yerel polis yönetimi, hiç şüphesiz suç ortağıydı. Federal Bölge'deki kamu güvenliğinin başındaki isim Bolsonaro'nun eski adalet bakanından başkası değil.

Eyalet valisine gelince, o da eski bir Bolsonarist. Bunun geldiğini görmemelerine ve bu kadar zayıf tepki vermelerine şaşmamalı. Oysa bu isyan, bir

hafta boyunca sosyal ağlarda açıkça hazırlandı. Bu yetkililerin her ikisi de şu anda görevlerinden uzaklaştırılmış durumda.

Ancak yönetimde, orduda, poliste ve gümrüklerde kaç tane arkadaşları ve suç ortakları kaldı? Lula tarafından atanan hükümet içinde, 2018'de Lula için kampanya yürütenler bir yana, Bolsonaro'nun kampından birkaç tane bakan bulunuyor.

8 Ocak'taki isyancılar Lula'nın seçilmesine itiraz etmiş ve Yüksek Mahkeme'nin "çalıntı" olarak nitelendirdikleri seçimdeki suç ortaklığını kınamışlardır. İki hafta önce Florida'ya giden kahramanları Bolsonaro, bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi ve solu da, aynı derecede suçlu olmakla suçlayarak ikiyüzlülük yapmadan onları resmen reddetti.

Görünüşe göre isyancılar bu gösterişli eylemle orduyu müdahaleye zorlamak istemiş ve genelkurmay generallerinin Lula'yı görevden alarak 1964'te yaptıkları gibi bir darbeyle iktidarı ele geçirmelerini ummuşlardır. Bu gerçekleşmedi çünkü bugün bu generaller bunu yapmak istemiyor gibi görünüyorlar.

Bir bütün olarak burjuvazi, 2003'ten 2010'a kadar başkan olarak yaptığı gibi, çıkarlarını savunması için Lula'ya güvenmekte. Bolsonist siyasetçilerin önemli bir kısmı bu vesileyle Lula'yı destekledi ve onunla işbirliği yapmaya hazır.

Yeni başkan bir çeşit gözetim altında. Burjuvazi ondan krizi yönetmesini ve kredisini kullanarak işçi sınıfına sadece

hoşnutsuzluk yaratacak bir politikayı kabul ettirmesini bekliyor.

Ancak seçim kampanyasının ardından gelen 8 Ocak olayları, Bolsonistlerin sadece izleyici kitlesini değil, aynı zamanda harekete geçmeye hazır olduklarını da doğruladı. Bu, Brezilyalı patronların elinde sadece Lula üzerinde baskı kurmak için değil, gerekirse onu devirmek için de kullanılabilecek siyasi bir karttır.

Her halükarda emekçi kitleler, adı Lula bile olsa yüce bir kurtarıcıya değil, kendi çıkarlarını dayatmak için kendi eylemlerine güvenmek zorunda kalacaklar. (LO, 11.01.2023)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kriz, savaşlar ve değişen güç ilişkileri II

Mikroçipler ve otomobiller: Krizdeki iki endüstri

Yıl içinde kamuoyu, iki Tayvanlı şirketin, otomotiv sektörü de dahil olmak üzere birçok sektörün onsuz yapamadığı belirli bir tür yüksek performanslı elektronik çip üretiminde sanal bir tekele sahip olduğunu keşfetti. "1990 yılında ABD dünya çip üretiminin %44'ünü, Avrupa ise %37'sini gerçekleştiriyordu. Bugün Tayvanlı TSMC tek başına küresel yarı iletken üretiminin %53'ünü gerçekleştiriyor. Tayvan'ın iki numarası UMC ile pazar payı %60'a yükseliyor." (Le Figaro, 12 Ağustos 2022).

Sektörde patent sahibi olan Amerikalı veya Avrupalı kapitalistler için bir zamanlar üretimlerini Tayvan gibi vasıflı işgücünün ABD'dekinden çok daha ucuz olduğu ve dahası otoriter rejimin ücretleri düşük tutmak için baskı uygulayabildiği bir ülkeye taşeron olarak vermek daha kârlıydı!

Otomobil endüstrisinin, telefon endüstrisinin, bilgisayar üreticilerinin vb. kapitalist grupları, uzmanlaşmış yarı iletkenler tekelinin neden olduğu tıkanıklıktan muzdarip olur olmaz, ilgili devletler, ilgili elektronik bileşenlerin üretimini kendi topraklarında gerçekleştirmek için müdahale etti...

Devlet müdahalesi, sadece kapitalistlerin yararına olan bir yatırımı finanse etmek zorunda kalanların sömürülen sınıflar olması gerçeği bir yana,

krizleri ortadan kaldırmaz. Aksine, güçlenmesine katkıda bulunabilir. Fos'un yüksek fırınları ve daha büyük ölçekte elektronik çipler örneği bunu gösteriyor...

Tayvan'ın yarı iletkenler alanındaki üstünlüğü, Marks'ın ve daha sonra Lenin'in kapitalizmin emperyalizme doğru evriminin temel yönlerinden biri olarak gördüğü merkezileşme ve yoğunlaşmaya doğru itişin ifadesi. Aynı zamanda dünya çapında planlamaya ihtiyaç var.

Küreselleşme ve dünya çapında yoğunlaşma, kapitalizm devam ettiği sürece yerçekimi kanunu kadar güçlü. Kapitalistlerin kendileri ve siyasi liderleri bazı sonuçlarından üzüntü duydukları bu temel gelişmenin nedenleri, anarşik bir ekonomik sistemin yasalarında yatmakta.

Kapitalizmin her gözeneğinden sızan uluslararası planlama ihtiyacına, iki temel özelliği karşı çıkar: Üretim araçlarının özel mülkiyeti ve bunların devletlere bölünmüş olması. Her ikisi de kapitalist evrimin talep ettiği şeyin başarılmasını imkansız kılmakta: Ana üretim araçlarının faaliyetlerinin uluslararası planlaması.

Finans köpekbalıklarının istediği enerji piyasasının yasalara uymaması, kapitalistlerin kendi aleyhlerine dönmekte ve kapitalizm altında artan işbirliğini dayatan, ancak bu gerekliliği karşılamak için tüm yolu kat edemeyen aynı temel çelişkiyi göstermekte. Büyük burjuvazi bile devletin müdahale etmesini ve

düzenlemesini talep ediyor. Enerji fiyatının yönetilmesini istiyorlar. Devletin, enerji dağıtımını düzenlemesi ve planlaması gerektiği kabul ediyor... Bu, piyasa ve rekabet yasalarının artık yoğunlaşma ile uyumlu olmadığını bir itirafı. Bu, kâr yasasının saçma olduğunun kabulü. Tıpkı sınırların saçma olduğu gibi.

Troçki 1934'te, Büyük Buhran'ın ortasında şöyle diyordu: "Devletlerin sınırları bir anda silinebilseydi, üretici güçler kapitalizm altında bile -kuşkusuz sayısız fedakarlık pahasına- daha yüksek bir düzeye çıkmaya devam edebilirdi". Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasıyla birlikte, SSCB deneyiminin de gösterdiği gibi, üretici güçler tek bir devlet çerçevesinde bile daha yüksek bir düzeye ulaşabilir. Sadece özel mülkiyetin kaldırılması, uluslar arasındaki sınırların kaldırılmasıyla birlikte, yeni bir ekonomik sistem olan sosyalist toplumun koşullarını yaratabilir.

Kapitalizmin kendisinin, her biri kendi çıkarlarını üstün kılmaya çalışan ulusal devletler arasında pazarlık yoluyla karikatürize edilmiş sahte bir yoğunlaşma sağlamaya zorlandığı alanlarda bile bir gereklilik haline gelmekte. Bu durum, gaz ve petrole, diğerlerinin kömüre, diğerlerinin hidroelektrik veya rüzgar enerjisine daha kolay erişimi olanların, farklı çıkarlarını dikkate alan bir sistemin kurulmasının onlarca yıl aldığı enerji alanında da geçerli.

Mali krizler, kıtlıklar ve ekonomik fırtınalar kapitalizmin işleyişindeki tesadüfi sapmalar değil, onun kaçınılmaz sonuçlarıdır. Toplum sosyalizm için olgunlaşmıştır, planlama için olgunlaşmıştır, kolektifleştirme ve üretim araçlarının akılcı örgütlenmesi için olgunlaşmıştır.

Temel mücadele burjuva düzeninin varlığını tehdit ettiği tek zaman, Ekim 1917'de Rusya'da proletaryanın zaferiyle başlayan ancak tamamlanamayan devrimci dalga sırasında olmuştur.

Bu dalga kontrol altına alındı. Uluslararası proleter devrimi yenilgiye uğratıldı. Emperyalist burjuvazi ile proletarya arasındaki açık savaşta değil, Marks tarafından öngörülmemiş başka bir yolla; Rus proletaryası tarafından yaratılan işçi devletinin bürokratik yozlaşmasıyla oldu. Sınıflar arasındaki bu ilk büyük savaş, hangi sınıfın iktidarı uluslararası ölçekte kullanacağı meselesiyle birlikte, sonraki yılların tarihine damgasını vurdu.

İki savaş arasında sınıf mücadelesi özellikle şiddetlenerek devam etti. Emperyalist burjuvazi, faşizm, otoriter rejimler ve nihayetinde bir dünya savaşı pahasına zafer kazandı.

Burjuvazinin, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonraki devrimci dalganın yarattığı tehditten esinlenerek proletaryaya karşı duyduğu derin korku bir nesil boyunca sürdü. Bu korku haklıydı çünkü İkinci Dünya Savaşı'nı, tıpkı bir öncekinde olduğu gibi, yeni bir devrimci dalga, sömürge devrimi takip etti. Ancak ilk dalga kadar geniş ve kararlı olan bu devrim, artık kapitalist düzeni yıkma hedefiyle proletarya tarafından değil, hedefleri emperyalizmin doğrudan kontrolüne karşı var

olma haklarını savunmakla sınırlı olan ulusal burjuvaziler tarafından yönetiliyordu.

Bu liderler, kapitalizme son vererek emperyalizmi yok etmeyi değil, yalnızca bu toplumsal düzeni kendilerine güneşte küçük bir yer bırakacak şekilde ayarlamayı amaçlıyordu. Kapitalist düzen sonunda tüm bu girişimleri özümseyerek kendi toplumsal düzeni ile bütünleştirdi. Büyük emperyalist sermaye gezegenin efendisi olarak kaldı. Ancak bu "tarihin sonu" değil...

Burjuvazinin iktidarını devirme hedefiyle devrimci bir komünist partinin inşası bir öngörü değil, bir mücadele hedefidir.

1938'de yazılmış olan Geçiş Programı, son derece güncel. Birçok açıdan, mevcut krizi analiz etmek ve bundan proletaryanın, burjuvazinin iktidarını devirmeyi amaçlayan temel mücadelesini sürdürmesine olanak tanıyacak bir mücadele programı için göstergeler çıkarmak amacıyla yakın zamanda yazılmış gibi görünüyor. Bu metne dayanmadan proleter devrim için mücadele etmek mümkün değil.

"Sosyalist devrimin nesnel öncüllerine" dayanan taleplerin çoğu son derece güncel. Programın sovyetlere ayrılan bölümünde belirtildiği gibi: "Geçiş taleplerinin hiçbirisi burjuva rejiminin sürdürülmesiyle tamamen gerçekleştirilemez. Bunların hepsi, hareketin "açıkça devrimci bir aşamaya" girmesine yol açması muhtemel "kitlelerin artan baskısını" varsaymaktadır.

Tariflerin yan yana getirilmesi değil, bir mücadele programıdır. İşçilerin seferberliğinin ve dolayısıyla durumun evriminin gerektirdiği taleplerin izleyeceği yolu tahmin

etmeye çalışmak boşuna olur. Ancak, işçilerin yükseldiği bir dönemde, durumun hızla değiştiğinin ve taleplerin ve öne sürülecek sloganların tanımlanmasında da aynı hıza ihtiyaç duyulduğunun farkında olmak gerekir. İşçi seferberliğinin somut aşamalarının analizi ve anlaşılması, devrimci komünist militanların muhakemesinin temeli olmalı.

Artan işsizlik karşısında, "ücretler düşürülmeden herkese iş dağıtımı" sloganı yararlı bir propaganda aracı ve hatta bazı durumlarda bir ajitasyon aracıydı. Son dönemde fiyatlarda yaşanan artış ve hayat pahalılığının farkındalığı, ücretlerde eşel mobil talebini hissedilir hale getirdi. Avrupa topraklarında patlak veren savaş, Geçiş Programı'nın "savaş ve emperyalizme karşı mücadele" ile ilgili bölümlerini anlaşılır hale getirdi.

Bir grev dalgasının - ve hatta sürekli grevlerin - grev gözcüleri ve dolayısıyla işçi milisleri sorununu ne kadar hızlı bir şekilde ortaya çıkardığını hayal etmek zor değil. Tıpkı en başından itibaren grev komiteleri, yani "fabrikadaki iktidar ikiliğinin bir unsuru" olan "fabrika komiteleri" sorununu ortaya atacağı gibi. Tüm bu taleplerin hangi sırayla ileri sürülebileceği konusunda spekülasyon yapmanın bir anlamı yok. Geçiş Programı tarafından ortaya konan tüm hedefler, neden ve sonuç arasında iç içe geçmiştir.

Ayrıca Rus devrimini proletaryanın gurur duyabileceği bir geçmiş olarak görme; Rus gerçekliğini mümkün olduğunca yakından kavramamızı sağlayan hala Troçki'nin analizidir. (LDC n°228 - aralık 2022-ocak 2023)

Güncel... Güncel... Güncel...

Kitlelerin ve devrimci liderliğin mücadelesi

Kapitalist sistemin uzayan ve derinleşen kriziyle karşı karşıya kalan dünyada, son yıllarda işçilerden ve halk sınıflarından gelen ve bazen gerçek sosyal patlama biçimini alan tepkiler hiç de az olmadı.

2010-2011 yıllarındaki Arap Baharı olarak adlandırılan hareketleri hatırlayalım. Derin toplumsal hoşnutsuzluktan doğan bu hareketler, iktidarları devirdi ve bu siyasi değişimin yaşam koşullarında ilerleme sağlayacağı umudunu doğurdu. Umutların nasıl kırıldığını biliyoruz, Mısır'da daha sert bir diktatörlüğün geri dönüşüne ve Tunus'ta kitlelerinin durumunun daha da kötüleşmesiyle sonuçlandı. Libya, Suriye, Yemen ve hatta Birleşik Arap Emirlikleri'nde meydana gelen ve askeri müdahale ve savaşa yol açan hareketler nedeniyle tüm bölge etkilendi.

Cezayir 2019 yılında, birkaç ay boyunca haftalık kitlesele halk protestolarıyla noktalan "Hirak" hareketini yaşadı. Hareket sonunda yatışmış olsa da, toplumsal talepler dile getirilmeye devam ediyor. Bir diğer hareket ise özellikle 2019'dan bu yana Sudan'ı sarsan ve sönmekten çok uzak olan harekettir...

Lübnan ve Irak, 2019'dan bu yana önemli halk hareketleri oldu. İsrail işgali altındaki topraklarda ve İsrail'de yaşayan Filistinli Araplar, rejime karşı sık sık gösteri yaptı. Ancak en önemlisi, 2017-2018 ve 2019'da art arda isyanların patlak verdiği ve çok sayıda işçi mücadelesinin yaşandığı İran'dır. Polisin şiddete başvurmadan çekinmeden kendi ahlaki düzenini dayatmak istediği kadınların durumunun ötesinde,

sorgulanmak istenen, İslam cumhuriyetinin diktatörlüğünün kendisi.

Sri Lanka, bahar ve yaz aylarında geniş çaplı bir isyana sahne oldu. Hindistan'da Modi hükümetinin politikalarına karşı büyük köylü seferberliği yaşandı. Şili, 2019'da ulaşım fiyatı artışını protesto etmekle başlayan gerçek bir sosyal patlama oldu. Burma'da Şubat 2021'de gerçekleşen darbe, özellikle işçi sınıfını kapsayan büyük bir tepkiye yol açtı.

Kazakistan'da 2022 yılı, on yıl önce olduğu gibi, petrol ve gaz işçilerinin öncülüğünde enerji fiyatlarındaki artışa karşı bir sosyal patlama ile başladı. Hareket tüm sanayi ve kent merkezlerine yayılarak kitleler diktatörlüğe karşı protestolar yaptı. Büyük ölçüde kendiliğinden gelişen hareket, demokrat olduğunu iddia eden birkaç politikacı ve reformist sendikacılar dışında liderlikten yoksun kaldı. İktidarın büyük şehirleri artık elinde tutmadığı zirve noktasında bile, büyük, mücadeleciler ve yoğunlaşmış işçi sınıfına, rejimi devirme ve kendi iktidarını kurma olasılığını açabilecek hiçbir güç ortaya çıkmadı.

Yani eksik olan kitlelerin mücadele ruhu değil. Bir ülkeden diğerine, bir durumdan diğerine, genellikle savunulamaz hale gelen koşullarla karşılaştıklarında, sendikal mücadeleler, grevler, gösterilere ve baskı güçleriyle yüzleşmeye kadar buldukları araçlarla tepki verirler. Ancak buna rağmen, mücadeleler sırasında ortaya konan hedefler, hiçbir zaman ne kapitalist sistemi ne de emperyalist düzeni sorgulayan demokratik ve sosyal taleplerin ötesine geçmedi.

Hareketlerin başında ortaya çıkan liderlikler çok farklıydı. Sudan'da, işçi sınıfının bağımsız siyaset perspektifini terk etmiş Stalinist gelenekten gelen bir komünist parti ile birlikte yaşayan İslamcı bir parti. Haiti'de silahlı çete liderleri siyasi iktidara meydan okuyarak iktidarı ele geçirmeye çalıştı. Devrimci liderlik değil, özel mülkiyetin eşliğinde duran küçük burjuva, reformist ve/veya milliyetçilerdi. Hiçbiri burjuva sisteminin, mevcut ulusal devlet çerçevesinden ve emperyalizm tarafından dayatılan dünyanın bölünmüşlüğünden ayrılmayı öngörmedi.

Eksik olan devrimci, proleter ve komünist bir dünya partisi, Bolşeviklerin Komünist Enternasyonal'i kurarak yaratmak istedikleri proletaryanın devrimci önderliği. Kitleler ne kadar mücadeleciler olursa olsun, liderlik mücadele sırasında kendiliğinden ortaya çıkamaz.

Finans kapitalin egemenlik biçimi olan emperyalist sisteme son vermek, burjuvazinin, ona hizmet eden devletler ve halklar arasında korudukları yapay sınırlarla birlikte yok edilmesini gerektirir. Bu yönde bir politika ve ancak uluslararası proletaryanın, tüm geçmiş deneyimlerin derslerini içeren bir programla kendisini silahlandırması halinde mümkün olabilir.

Bunu vurgulamak, Troçkist programa dayalı devrimci partilerin ve gerçek anlamda devrimin dünya partisi olan bir Enternasyonal'in inşa edilmesi ve işçi sınıfına yerleştirilmesi ihtiyacını teyit etmektedir.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.